

Man kan ikke, som ogsaa den højtærede Minister bemærkede, forandre Bestemmelserne om Hjemsendelsen og stærke dem, uden at man sikrer Forsørgelseskommunen imod, at Opholdskommunen giver for meget i Understøttelse; det kan man kun gøre ved, at den selv bliver interesseret i, at Understøttelsen ikke bliver større end nødvendig. Dermed vil jeg ikke sige, at en Fjerdedel er rigtig, det er noget, der kunde være Genstand for Drøftelse, om man skulde gaa ned til en Femtedel eller en Sjettedel. At det er til Skade for Købstæderne, tror jeg i Virkeligheden, man maa indrømme, selv om man mener, at der i den Fremstilling, som er kommen fra Købstædernes Bestyrelse, kunde være adskillige Momenter ladet ude af Betragtning. Bestemmelsen kan imidlertid, som sagt, ikke undværes, den er absolut nødvendig. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, hvad den højtærede Minister omtalte, at Købstæderne vilde vinde noget ved Reglen om de 6 Ugers Kur og Pleje, ligesom de ogsaa vilde have Fordel af, at den i Loven af 12te Marts 1864 satte Grænse bliver hævet, thi det er navnlig Købstæderne, der undertiden ikke kunne undgaa at overskride den fastsatte Grænse for den Understøttelse, som kan forlanges refunderet. Den højtærede Minister fremhævede, hvad jeg oppfatter paa samme Maade som han, Bestemmelserne om Repartitionen af de forskellige Udgifter over Købstad og Land; det er sikkert, at de nugældende Regler ere til Skade for Købstæderne; den nye Ordning vil raade Bod herpaa. I øvrigt er den nærmest Udslaget af et fornuftigt Princip, Gennemførelsen af den eneste rigtige Tanke. Dette vilde være for vidtløftigt at komme ind paa her, men jeg kan mulig en anden Gang faa Lejlighed dertil. I Øjeblikket er det mig Hovedsagen, at der gives Købstæderne en Erstatning. Jeg haaber og ønsker, at Købstæderne i Tiden maa faa fuld Valuta for det, de nu tabe. Det vil kunne ske, naar man ved fremtidige Lovgivningsspørgsmaal bliver i samme Spor. Der er nemlig andre Omraader, hvor vi trænge til den samme Regel. Jeg skal faaledes henvisse til Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, hvor den højtærede Minister i sin Tid ogsaa har foreslaaet dette Princip bragt i Anvendelse. Jeg haaber ligeledes, at ligesom man har accepteret dette Princip her, faaledes vil man ogsaa acceptere det, naar vi en Gang komme ind paa at lovgive om Delinkventomkostninger, hvad § 51 angaar, kan jeg ikke andet end erkende, at ved de nugældende Bestemmelser om Hjemsendelse kunne vi ikke blive. De skulle de fattige ugunstig, ikke overfor de

humane og brave Bestyrelser, men overfor de inhumane. Men jeg er heller ikke tilfreds med de nye Bestemmelser. Jeg skal ikke her gaa videre ind paa Spørgsmaalet om de „enligtstillede Personer“. Jeg skal bemærke, at der der kan blive Spørgsmaal om forskellige Redaktionsændringer, ligesom Bestemmelsen ogsaa i Realiteten kunde ændres. Jeg lægger ikke saa stor Vægt paa dette Samliv, i hvert Tilfælde burde man indskrænke Bestemmelsen til kun at angaa Samlivet mellem Forældre og Børn og lige saa nær bebovrede; værre er det med det følgende Membrum. Sagen er den, at enhver af de 3 Tanker, der ligge i de 3 Sætninger, er i og for sig rigtig. Man bør ikke kunne forlange den fattige hjemsendt, fordi han har faaet en kun ringe Understøttelse, man bør ikke kunne forlange den fattige hjemsendt, fordi han har faaet en kortvarig Understøttelse, og man bør ikke kunne forlange den fattige hjemsendt, naar man derved vil rive ham ud af en Stilling, hvorved han har et nogenlunde ordentligt Erhverv, som han ikke kan faa paa et andet Sted. Men det, som bliver det vanskelige, er for det første den lidet heldige Maade, forekommer det mig, hvorpaa den første Tanke er udtrykt, naar det hedder „en væsentlig Del“ i Stedet for, at man skulde have taget det omvendt og sagt, at det ikke maatte udgøre mere end en forholdsvis ringe Del eller lignende, og det er vist egentlig det, som har været Tanken. Jeg mener derhos, at skulde man beholde de 2 første Sætninger uforandrede, burde man i det mindste have den Bestemmelse bort, at Hjemsendelse ikke kunde ske for saa vidt den væsentlig forringer den trængendes Afgang til andet Steds at skabe sig Erhverv. Det er i og for sig en rigtig Bestemmelse, men Forsørgelseskommunen maa kunne sige: Ja, behøver Du en større Understøttelse hele Aaret rundt, kan det ikke nytte, at Du kommer og snapper om, at dit Erhverv vil forringes ved Hjemsendelsen. Forstriften i den 3dje Sætning vilde ogsaa godt kunne udelades, naar der ses hen til Bestemmelsen i det 3dje sidste Membrum om, at Dvrigheden skal være berettiget til at bestemme, at den trængende under særlige Omstændigheder ikke maa hjemsendes mod sin Vilje. Det er derfor en af de Paragraffer, som jeg ikke er tilfreds med, men hvor jeg vil erkende, at det paa den anden Side er vanskeligt at blive enig om den hensigtsmæssige Redaktion af den rigtige Tanke. Naar saa dette Kapitel tillige indeholder en hel Mængde Bestemmelser, sigtende til at tilvejebringe en hurtigere Forretningsgang ved Fattigfagers Behandling, er jeg meget vel tilfreds dermed. — Kapitel